

Ann Frössén

Om livet som konstnär

"Man måste vara ärlig i sin konst, se in i sitt inre och ha kontakt med sitt inre, annars blir det ingen konst." Orden är Ann Frösséns – konstnär, scenograf, fotograf och designer. Nuförtiden håller Ann mest på med konstnärskapet men hon har försökt att föra samma sina intressen i ett och samma konstverk.

Av THÉRÈSE OTTOSSON FOTO: KAROLINA GUSTAFSSON

Konstnären Ann Frössén föddes år 1953, hon växte upp i det fashionabla området Djursholm strax utanför Stockholm. Redan som ung sökte hon efter sätt att uttrycka sig. Hon utvecklade tidigt ett intresse för kläder och som 18-åring flyttade hon ner till Paris för att gå en skola i Haute Couture. Under det året fick hon bland annat praktisera hos Kenzo och hon gick på fester hos Yves Saint Laurent. Dock kände hon att "vanliga" kläder inte gav henne något, det kändes

des yligt och meningslöst. Redan då hade hon en längtan om att nå ett djupare plan. Hon var ung när hon kom ut i konstnärslivet. Tidigt förstod hon att hon fick klara sig själv, utan hjälp från sin familj. Något som var skrämmande men kanske är det just det som har tagit henne dit där hon är idag. Motgångar leder till att hon hellre slåss än lägger sig. Kanske en förutsättning för att överleva som konstnär.

BAZAAR 109

De stora målningarna på stormande hav får vem som helst att reagera. Ann själv målar haven på grund av att hon är rädd för dem och kanske symboliserar de det djupa som hon hela tiden söker efter.

110 / BAZAAR

Bild från utställningen i Tokyo i mars i år. Längst bort syns Anns "Red Interior".

Målningar från utställningen i Tokyo.

BAZAAR 111

– Det gäller att vara envis och målmedveten och förstå vad det innebär att vara konstnär, det gjorde jag inte till en början utan gav mig ut i det okända, säger Ann.

Hon kände sig fri men samtidigt övergiven och otrygg som ung i sin första egna lägenhet. Det var innan hon på allvar hade börjat med konstnärskapet men hon sökte gemenskap och trygghet bland konstnärer, poeter och författare. Under många år gick hon ut varje kväll till klassiska ställen i Stockholm som Prinsen, Röda Rummet och Operabaren.

– Under den mest intensiva tiden i nattelivet umgicks jag med Peter Dahl, konstnär och målare, och med hans vänner trubaduren Fred Åkerström och Bo E Åkermark som var skribent i DN. Vi gjorde en resa till Paris som är oförglömlig, berättar Ann.

En kväll under den resan satt de på Les Deux Magots och tog Ann ett foto på de tre männen. Peter Dahl målade en målning efter fotot som nu finns att beskåda på Gripsholm Slot, bredvid målningen står det Ann Frössén som fotograf.

Mellan åren 1975 och 1979 drev Ann och en kompanjon, Maureen Paley som numera har ett galleri i London, en liten butik för scenkläder i Stockholm. Hennes intresse för scenografi väcktes och hon lyckades få ett litet jobb på Theatre Odéon i Paris där Ingmar Bergman satte upp Trettondagsafton.

– Jag arbetade som scenograf i 14 år, på bland annat Dramaten, SVT och åt Arnaultensemblen. Men en dag när en regissör ringde och frågade om jag vill göra ett jobb till en pjäs som han skulle sätta upp hörde jag mig själv tacka nej, säger hon.

Då hade hon redan gått en målarskola i Paris och var på väg i sitt konstnärskap. Hon gick bland annat en teckning- och måleriutbildning på TBV för Bo Sydow under sex år. Efter en vistelse på stipendium på Konstakademien i Warszawa, för att bland annat studera gamla tekniker inom måleriet, bestämde hon sig för att på allvar satsa på konsten. Då var hon 34 år och året var 1987.

– Det blev just oljemåleri för tyngden och allvar. Jag ville bli tagen på allvar och jag trodde på mig själv, berättar Ann.

I år har Ann redan hunnit med en stor utställning på Svenska Ambassaden i Tokyo. Här ska lädorna som innehåller de stora målningarna gå iväg till Tokyo.

Nedan: The flying Moose är från början en logotyp för en stor utställning som pågick under sommaren år 2000 då konst och design möttes. Älgen finns dels som sådana här mobiler i olika färger och dels som ett halsmycke.

Längst ner: Exempel på nya målningar som Ann har gjort efter alla hav som hon målat.

Genom sin konst söker hon hela tiden i sitt inre. Hon går långt ner i själens skrymslen och vrår för att förstå det mörka och det mest dolda. Det finns hela tiden en längtan efter en psykisk umställning. Om utställningen "Hoppat! Jump!" som bestod av en målning, fotografier, ljudslinor och 17-sidig bilderbok, alla motiv från olika avstamp, gärna ner i kallt, mörkt vatten, säger Ann såhär:

– Vad är jag rädd för? Jag måste våga leva. Våga satsa på det jag tror på i livet. Jag kan känna mig livrädd inför havets djup, bräddjuper och själens dunkla djup.

Bland Anns verk finns 47 oljemålningar som bland annat ingår i utställningen "Mare Animae", som är latin och betyder

för mina känslor. Jag lever mig in, men observerar samtidigt som en utomstående. Genom det jag gör kan jag skapa en viss distans för att förstå mitt förflutna, säger hon.

För nio år sedan gifte Ann sig med Kjell-Åke som numera även organiserar alla utställningar och det är han som håller i det praktiska. Paret bor i en lägenhet på Östermalm i Stockholm.

– Vi har inga barn vilket är synd men istället så ger vi järnet med utställningar och projekt, berättar Ann. Ett av de projekten är när Ann, sommaren år 2000 var med och arrangerade en stor konst- och designutställning, The Flying Moose, på Konstnärshuset i

När jag sökte efter arbete skrev jag in mig på Arbetsförmedlingen för kulturarbetare, som scenograf. En dag fick jag en kallelse att infinna mig för en vidare utbildning för scenografer. De hade sett fel på "c" och "t". Så började mitt intresse för datorer och jag gick en datautbildning för scenografer. Jag lärde mig väldigt mycket, berättar hon.

I år har Ann redan hunnit med en stor utställning på Svenska Ambassaden i Tokyo. Utställningen ingick i öppnandet av Third World Water Forum Japan 2003, en tillställning som innehöll olika seminarier, utställningar och evenemang om kultur, konst, design humaniora och vetenskap. Ann ställde ut havsmålningar-

der "Det inre havet", som hon har visat på olika sjöfartsmuseer, maritimmuseum, konstmuseer och gallerier runt Östersjön mellan åren 1993 och 1998. Hon sökte sig till platser där hon när en stor publik inte går på utställningar. Målningarna har blivit mycket uppmärksammade men Ann vill inte förbli i facket som "hon som målar hav".

Och visst gör hon så mycket annat än "bara" målar hav men trots det går det inte att komma ifrån att havsmålningarna berör. De är "ingen småpotatis" som hon själv uttrycker det. De är snarare överväldigande. Stora, stormande hav, sedda en bit ovanför ytan, i mörka toner. De får en att stanna upp och antagligen reagerar alla människor olika. Några finner dem som befriande, underbara och förfösande medan andra känner rädsla och obehag. Ann målade haven just på grund av att hon är rädd för dem. Att måla är en bearbetning, som terapi.

– Genom havet har jag funnit ett språk

Stockholm. 38 konstnärer och designers deltog i utställningen, bland andra; Jonas Bohlin, Pia Wallén, Joachim Granit, Meta Iseus Berlin, Philippe Starck och Thomas Sandell.

– Med den utställningen blandades konst med design, målningar med stolar, pallar, ja allting, säger Ann. Hon tror att det var på grund av dess nyskapande och att utställningen just inte hörde hemma i något fack som den blev så populär. Det kom mycket folk, även människor som annars aldrig går på utställningar.

Det var Ann som kom på namnet The Flying Moose och det var hon som formgav logotypen som först blev en flygande älg. Den finns numera som en mobil i akrylglas som sätts på väggen eller kan hängas till exempel i fönstret och numera finns den även som berlock i silver. Och i år finns älgen på Milanomässan!

Ibland använder hon sig av datorn när hon skapar sin konst. Och anledningen till varför är faktiskt ett misstag.

na, verk från Hoppat! Jump! Utställningen och så ett stort rött hus i tyg.

– Det röda huset, installationen "Red Interior" är nog en början på att få ihop scenografin, mitt intresse för rummet, kläder och människans inre.

Under sin tid i Tokyo kommer hon att försöka få kontakt med unga japanska konstnärer och få dem att ställa ut i Sverige, just för att knyta samman olika människor som kanske aldrig annars skulle ha möts.

– I botten handlar all konst om människor, avslutar Ann.

BAZAAR 113